

[Udenrigsministeren.]

de afgørende Verdenskræfters Verden, som muligt er, og for et Land som Danmark, der har nydt stor Tillid, vil selve den Opgave at opretholde mere Tillid end de fleste andre ikke være af uoverkommelig Karakter. Man kan endvidere søge at tage disse haarde Tider i de enkelte Lande uden at lade sig drive ud i indre Konflikter. Det er lykkedes for vort Vedkommende i alt væsentligt i Spørgsmaalet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, saa længe Krisen har staaet paa. Det er til en vis Grad ogsaa lykkedes i Samarbejdet mellem Partierne. Selve Valutaordningen er Gang efter Gang vedtaget af Rigsdagen med nogenlunde Enstemmighed, og jeg har det Indtryk af den Forhandling, der førtes i Gaar, at der ogsaa i dette Øjeblik er god Villie til at lade Rigsdagens forskellige Partier mødes til en fælles Løsning af dette Spørgsmaal, selv om Anskuelserne endnu er meget afvigende. Man kan endelig søge at gennemføre de indbyrdes Hjelpeforanstaltninger, der er fornødne, i størst muligt Samarbejde. Det har været vanskeligt hidtil, men ogsaa her er det jo muligt, at Resultater vil kunne naas denne Gang. Vi maa regne med, at i Løbet af de 4—5 Maaneder, der nu kommer, foregaar der en Række afgørende verdenspolitiske Forhandlinger. Det er sandsynligt, at disse bliver meget vanskelige. Ingen kan sige, om disse Forhandlinger vender Begivenhederne eller ender med et fuldkomment Sammenbrud i en Række Kulturstater. Ikke heller kan afgørende den Mulighed afvises, at de kun løber ud i et fortsat Sejgpineri af samme Karakter som det, man har levet under nu i de senere Tider; men Muligheden er der, og jeg for min Del understreger, at en Række Folk i Europa og udenfor Europa, hvor Krisen har været langvarigere og meget voldsommere end i Danmark, i Øjeblikket samler alle Kræfter under dette ene Feltraab: Vi maa holde ud i den størst mulige Ro og Sindsligevægt, indtil vi ser, om dog ikke den kommende Tids Forhandlinger bringer en Lysning.

Det er mit Haab, at det Folk, vi tilhører, der paa Forhaand sidder inde med større Modstandskraft, vil bevare tilstrækkelig Ro og vil være i tilstrækkelig Grad besjælet af Villien til fælles Anstrengelser, til at vi kan holde ud i hvert Fald lige saa godt som de andre og give det bedst mulige Grundlag for Førelsen for vort Vedkommende af de internationale Forhandlinger, som nu forestaar.

Pinstrup: Det foreliggende Lovforslag er blevet betegnet som det vigtigste af de

Lovforslag, der er forelagt for Rigsdagen i de sidste Dage, og Valutaspørgsmaalet er blevet betegnet som det vigtigste Spørgsmaal blandt de Sager, vi nu skal behandle. Det er ogsaa det Spørgsmaal, Vælgerne følger med størst Opmærksomhed, fordi det i nogen Maade for dem betyder at være eller ikke være, og det gælder jo ganske særligt Landbrugserhvervet og de Mænd, der arbejder dermed. Det har, som vi vel alle erkender, været to særdeles haarde og strenge Aar, det danske Landbrug har gennemlevet. Landbrugerne har oplevet saa stort et Prisfald, som ingen i Mands Minde har kendt. Vi, der har drevet Landbrug saa langt tilbage som i 1880'erne, maa jo erkende, at Priserne paa Landbrugsprodukter og Dyr den Gang var lave, men de var dog forholdsvist bedre, end de er nu, under Hensyn til de meget øgede Udgifter. Under saadanne Forhold kan det ikke skjules, at det vækker den største Uvillie og Røre blandt danske Bønder, naar de erfarer, at trods det, at de maa producere Varerne med Tab, saadan som Forholdene nu en Gang er, saa har vi en Valutalov, der medfører, at de ikke faar det Beløb udbetalt i Kroner, som de Sterling er værd, de faar sendt til Danmark, naar de afsender Varer. Det er i Virkeligheden noget uhørt, ja, næsten utroligt, at slikt kan ske, og det er ubegribeligt, at det tolereres, men noget saadant kan maaske ogsaa kun tænkes i det Land Danmark. Naar man læser de Erklæringer, der som Bilag følger med dette Lovforslag, om, hvad de forskellige Erhverv har udtalt om dette Forhold, maa man med Undren se, at alle de forskellige Erhverv finder det i sin Orden, at vi skal beholde den tvungne Aflevering af Valuta, og at vi ikke skal have fri Valutanotering, men fortsætte med at faa Kroner for Sterling efter en herhjemme af Regeringen mere eller mindre vilkaarligt fastsat Kurs. Da nu Landbrugserhvervet hjembringer de ca. 80 pCt. af al den fremmede Valuta, der kommer her til Landet, saa synes det os at være en lidet sømmelig Stilling af de andre Erhverv at indtage til Spørgsmaalet, især da flere af dem vitterligt har den samme Fordel af den for højt ansatte Kronekurs, som Landbruget har Tab. Landbrugserhvervet maa derfor holde paa, at vi skal have alt det for vore Sterling, som de er værd, og alt det, der kan opnaas ved fri Valutanotering, ligesom man har det i de fleste andre Lande. Det er Krav, som Landbruget ingen Sinde vil kunne fravige eller bør fravige. Landbrugerne har ikke Raad til at lade sig berøve en Part af de